

ЛІТЕРАТУРА:

1. Дрозд І.М. Особливості страхування професійної відповідальності // Університетські наукові записки. – 2006. - № 2 (18). – С. 367-370.
2. Каменська Д.В. Істотні умови договору страхування професійної відповідальності лікаря [Електронний ресурс]: Режим доступу: <http://dspace.univer.kharkov.ua>
3. Кінашук Л.Л. Страхове право: Підручник. – К.: Атіка, 2007. – 256 с.
4. Лобова О. Особливості страхування професійної відповідальності в Україні // Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. – 2015. - № 3 (168). – С. 62-67 [Електронний ресурс]: Режим доступу: <http://papers.univ.kiev.ua/>



Михайлюк М.І.

*студентка IV курсу коледжу економіки, права
та інформаційних технологій ТНЕУ*

*Науковий керівник: к.ю.н., доцент кафедри
цивільного права і процесу ТНЕУ*

Гнатів О.Б.

КОНФІДЕНЦІЙНА ІНФОРМАЦІЯ ЗАКРИТОГО ЦИВІЛЬНОГО ПРОЦЕСУ

На сьогодні досить гостро постає питання розголошення конфіденційної інформації. Хоча ця проблема і регулюється чинним законодавством України, проте цього не достатньо для повного забезпечення конфіденційності як громадянам України, так і самій державі з тих чи інших питань. Тому важливо не допускати порушення права громадян на збереження у таємниці свого особистого життя у такій важливій установі як суд. Для цього і існує таке поняття як закритий судовий розгляд.

Конституція України визначає гласність судового процесу як одну із основних засад, встановлених для правосуддя України [1]. При розгляді цивільних справ судочинство здійснюється усно і відкрито [2, ч. 1 ст. 6].

Відкритим судовий процес є тоді, коли бути присутнім на судовому засіданні дозволяється як учасникам судового процесу, так і іншим бажаючим. Важливим є те, що чинний Цивільний процесуальний кодекс України (далі – ЦПК) не встановлює мінімальної вікової межі для осіб, які бажають бути присутніми при судовому розгляді. Тут є відмінність від попереднього цивільного процесуального кодексу України (1963 р.) в якому встановлювалась така межа. Тобто при судовому розгляді цивільної справи могли бути присутні лише особи, які досягли 16-річного віку.

Гласність, усність та відкритість судового розгляду цивільних справ є вимогами норм міжнародного права. Ці поняття існують для забезпечення справедливого, неупередженого правосуддя. Але у випадках, чітко визначених ЦПК, допускається проведення закритого судового розгляду цивільної справи [2, ч. 3 ст. 6]. При розгляді справи в закритому судовому засіданні, зазвичай, у

судовому залі присутні лише сторони даного спору. Проте, якщо це необхідно, можуть також залучатись експерти, перекладачі, свідки і спеціалісти різного роду. [2, ч. 5 ст. 6].

Підставою для постановлення судом мотивованої ухвали про проведення закритого судового розгляду цивільної справи є забезпечення захисту конфіденційної інформації, яка може бути розголошена при відкритому розгляді. Зокрема, це стосується державної таємниці або таємниці особистого життя громадян, яка охороняється законом. Розголошення державної таємниці становить загрозу національній безпеці України. Відповідно до статті 1 Закону України «Про державну таємницю» державною таємницею (або секретною інформацією) є вид таємної інформації, яка у встановленому порядку визнана державною таємницею, підлягає охороні державою та охоплює відомості у сфері:

- оборони,
- економіки,
- науки і техніки,
- зовнішніх відносин,
- державної безпеки та охорони правопорядку [3].

Ще однією підставою для проведення закритого судового розгляду цивільної справи також може бути інша інформація, яка охороняється законом: адвокатська, банківська, нотаріальна таємниця, таємниця про стан здоров'я тощо. Якщо ж законом не встановлено необхідності проведення закритого судового засідання, то про це можуть також клопотати особи, які беруть участь у справі. Це можливо лише за таких підстав:

- забезпечення таємниці усиновлення (зокрема ч. 3 ст. 254 ЦПК безпосередньо передбачає закритий судовий розгляд з метою забезпечення таємниці усиновлення);
- запобігання розголошення відомостей про інтимні або інші особисті сторони життя осіб, які беруть участь у справі (зокрема ч. 3 ст. 301 Цивільного кодексу України встановлює право фізичної особи на збереження у таємниці обставин свого особистого життя);
- запобігання розголошення відомостей, що принижують честь і гідність осіб, які беруть участь у справі [2, ч. 3 ст. 6].

На підставі аналізу положень ЦПК можемо зробити висновок, що поняття законодавчого регулювання захисту конфіденційної інформації в цивільному процесі досить широке. Для вирішення судом питання про проведення закритого судового розгляду цивільної справи є необхідним відповідне клопотання осіб, які беруть участь у справі та обґрунтування заявлених вимог. В науковій літературі, зокрема в працях М. М. Ясинок, М. П. Курило та інших вчених, наголошується, що чинний ЦПК не передбачає процесуальні наслідки порушення принципу гласності судочинства [5]. Відсутні також конкретні механізми захисту процесуального права особи на закритий судовий розгляд цивільної справи у випадках, передбачених законом.

На підставі викладеного можемо дійти висновку, що закритий судовий розгляд є винятком із загального правила цивільного судочинства і може мати місце виключно з передбачених законом підстав та при додержанні встановленого процесуального порядку проведення. Аналізуючи формулювання законодавця

«закритий судовий розгляд допускається», можна зробити висновок, що це не обов'язок, а право суду. Отже, вирішення питання щодо проведення чи ні закритого судового розгляду залежить від професійної свідомості та етичної культури конкретного судді, який в нарадчій кімнаті вирішує питання постановлення мотивованої ухвали про закритий судовий розгляд цивільної справи.

Також, на мою думку, необхідним є вдосконалення положень цивільного процесуального закону, які б чіткіше регулювали забезпечення захисту конфіденційної інформації при здійсненні судового розгляду цивільних справ.

Отже, в умовах стрімкого розвитку інформаційного суспільства захист визначеної законом конфіденційної інформації має бути забезпечений у всіх сферах, в тому числі при здійсненні цивільного судочинства.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Конституція України: Закон України, 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР //Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30, ст. 141.

2. Цивільний процесуальний кодекс України: Закон України, 18 березня 2004 № 1618-IV // Відомості Верховної Ради України, 2004, № 40 - 41, ст. 135.

3. Про державну таємницю: Закон України, 21 січня 1994 № 3855-XII // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1994, N 16, ст.93.

4. Науково-практичний коментар Цивільного процесуального кодексу України, 2012р. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://meگو.info/>

5. Теоретичні проблеми цивільного процесуального права : Підручник / М.М.Ясинок, М.П.Курило, О.В.Кіріяк, О.О.Кармаза, С.І.Запара та ін.; За заг. ред. д.ю.н. професора М.М. Ясинка. – К.: Алерта, 2016. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://repo.sau.sumy.ua/>



Савчук В.

*студент групи ПРзм-11 юридичного факультету
Тернопільського національного
економічного університету*

Науковий керівник: *к.ю.н., доцент, доцент кафедри
цивільного права і процесу ТНЕУ
Слома В.М.*

ПРАВО ЛЮДИНИ НА МЕДИЧНУ ДОПОМОГУ

Відповідно до ст. 49 Конституції України кожен має право на охорону здоров'я, медичну допомогу та медичне страхування. Охорона здоров'я забезпечується державним фінансуванням відповідних соціально-економічних, медико-санітарних і оздоровчо-профілактичних програм. Держава створює умови для ефективного і доступного для всіх громадян медичного обслуговування. У державних і комунальних закладах охорони здоров'я медична допомога надається